

ELIZABETH THORNTON

ÎMPOTRIVA RĂTUINII

Traducere: DANIELA IOAN

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

Într-unul din buzunarele victimei găsiră un bon de la o măcelarie din Bayswater, pe numele John Collier, și un săculeț din piele în care se aflau cîteva monede, iar în celălalt, doar o pietricică rotundă.

Rankin privi atent piatra. Apoi se uită din nou la cadavru.
– Ce credeți, domnule? întrebă Willis.

– Cred, spuse Rankin rostind rar cuvintele, că cel care l-a ucis pe domnul Collier, dacă acesta este, într-adevăr, domnul Collier, vrea să transmită cuiva un mesaj.

După părerea lui acesta putea fi un caz pentru cei de la Special Branch.

Special Branch era ceva nou, o unitate pregătită să lupte împotriva terorismului și să sprijine autoritățile locale în cazuri mai dificile. Necazul era că agenții aceia străluciți de la Special Branch se credeau întotdeauna mai buni, uitând pe urmele cui călcau. Asta stîrnea resentimente, ceea ce era de așteptat. Cîteodată dădeau impresia că Bow Street și Special Branch nu luptă de aceeași parte a baricadei.

Era limpede. Procurorii nu aveau să-i înștiințeze pe cei de la Special Branch.

Băgă piatra în buzunar.

1

Noiembrie 1816

In ziua aceea, colectivul de la Ladies' Library din Soho Square urma să se mute. Contractul de închiriere expirase, iar una din cele mai înclocute susținătoare, Lady Mary Gerrard, pusese la dispoziție spațiul conacului ei din Strand. În casă era un du-te-vino continuu, căci doamnele, împreună cu ajutoarele lor, începuseră o muncă serioasă: transformarea noului lor sediu dintr-o reședință princiară într-o bibliotecă în care sălile de lectură aveau un rol esențial, ca de altfel și salonul de ceai.

Casper Devere, Lordul Castleton, sau Case, cum îi spuneau prietenii cei mai apropiati, rămase în holul de marmură de la intrare, de unde privea totul cu atenție. Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, de o frumusețe virilă, înalt, cu păr negru și cu ochi de un albastru tulbure, în care acum se ctea limpede amuzamentul.

Își lăsă pălăria și mănușile pe o măsuță din hol și intră agale în salonul principal. Îi cunoștea pe câțiva dintre bărbații care le ajutau pe doamne și asta îl făcu să zîmbească. Puțini domni respectabili ar fi fost încîntați să afle că soțile sau surorile lor erau membrele acestei biblioteci.

Cînd vicontele Latham trecu pe lîngă el, ducînd în mijini un scaun, Caspar îi strigă:

– Freddie, unde o pot găsi pe Lady Octavia?

Văzîndu-l pe Caspar, vicontele se arătă mai întîi surprins, apoi vădit amuzat.

– Case, rosti el în şoaptă, n-o să spun nimănui că te-am văzut pe-aici, dacă-mi promiți că și tu vei proceda la fel în ceea

ce mă privește. Apoi, adăugă pe un ton normal: încearcă alături. Acolo și-a stabilit ea sediul.

Case intră într-un alt salон și o văzu acolo pe Lady Octavia Burrel, fondatoarea și organizatoarea bibliotecii. Îmbrăcată cu ceva alb, foarte asemănător cu o togă și pe cap cu un fel de turban pe potrivă, dădea tot felul de indicații celor care veneau și îi așteptau ordinele. În ciuda agitației, totul se desfășura organizat.

Case nu venise acolo ca să dea o mînă de ajutor, ci să obțină niște informații, aşa că, de îndată ce mulțimea din jurul lui Lady Octavia se mai rări, se apropie de ea. Știa că este bine venit, pentru că o cunoștea demult pe amfitrioană. Aceasta și mătușa lui erau foarte bune prietene.

Cînd îl văzu pe conte, chipul femeii se lumină.

– Lord Castleton, exclamă ea. Ce surpriză! Habar n-am avut că te interesează umila noastră cauză.

Case știa prea bine că această bibliotecă a doamnelor implica mult mai multe decât lăsa să se credă denumirea ei atât de nevinovată. Cauza la care se referea Lady Octavia era, de fapt, emanciparea femeilor prin schimbarea învechitelor legi ale căsătoriei și proprietății din Anglia. Se mai zvonea că biblioteca se implica și în sprijinirea soților care fugneau de tirania bărbaților lor. În anumite cercuri, Lady Octavia și doamnele dedicate cauzei ei erau privite ca persoane subversive. În cluburile pe care le frecventa el, bărbații făceau deseori glume deloc delicate pe seama lor. Existau însă și persoane care împărtășeau și susțineau idealurile lui Lady Octavia și ale Ligii Femeilor. Mătușa lui era una dintre ele. În ce-l privea nu dăduse niciodată importanță acestei probleme.

– Se pare că mătușii tale trebuie să-i fiu recunosătoare că te-a trimis să ne ajuți, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Case evită un răspuns direct.

– Am lăsat-o în Soho Square, să pună acolo lucrurile la punct. O caut pe domnișoara Mayberry. Mi-a spus mătușa mea că s-ar putea să o găsesc aici.

– E în bucătărie. Ia-o la stînga, și intră pe ușa capitonată cu postav verde de la capătul culoarului.

Cînd Case se îndepărta, Lady Octavia privi lung în urma lui. Atrage imediat privirile, își zise ea, acest tînăr căruia se pare că nu-i lipsește nimic. Moștenitor al tatălui său, Ducele de Romsey, poseda deja avere, privilegii și o înaltă poziție socială, ceea ce îi conferea o atitudine ușor arogantă. Avea farmec și femeile se simțeau imediat atrase de el, mai ales acum cînd împlinise vîrsta de treizeci de ani și primise și titlul de conte, aşa cum se cuvenea moștenitorului unui duce.

Mătușa lui spunea că, din păcate, nu exista femeie care să-i reziste lui Caspar. I-ar fi prins bine să simtă și el măcar o dată amărăciunea respingerii.

Lady Octavia se întreba de unde o cunoștea lordul Castleton pe Jane Mayberry. Jane nu ieșea deloc în lume. Cînd se afla în oraș mergea la cursuri, la concerte și la operă; mai ales la operă. Jane era mare iubitoare de muzică. S-ar putea ca acolo să-l fi cunoscut pe conte. Se încruntă cînd un alt gînd îi veni în minte: Lordul Castleton și capricioasa lui amantă, La Contessa, se despărțiseră de puțină vreme. Ezita, neștiind dacă să se ducă sau nu după el, ca să-i țină companie lui Jane, cînd doamna Bradley se apropie și-i spuse că era așteptată în vechea bibliotecă. Solicitarea aceasta îi limpezi imediat mintea. Dăduse frîu liber imaginăției și aștă tot. Bietul om nu voia decât să dea o mînă de ajutor.

O găsi, într-adevăr, în prima încăpere de după ușa verde. Nu îl auzise întrîнд, aşa că avu răgazul să o privească preț de câteva clipe cu ochi critici. Se urcase pe un scaun și stătea pe vîrfuri, aranjînd vesela de pe ultimul raft al dulapului. Primul lucru pe care îl observă Caspar au fost gleznele ei fine. Din păcate, purta ciorapi albaștri de lînă. Ar fi trebuit să-și închipui asta. Făcuse cercetări și aflase, printre altele, că Jane Mayberry era o femeie foarte inteligentă, iar femeile inteligente, dintre care făceau

parte și Lady Octavia și mătușa Sophy, purtau acei ciorapi ca pe un însemn de onoare, un fel de mărturie a superiorității mintii și preocupațiilor lor. „Ciorapii albaștri“ nu era o sintagmă menită să facă cinste doamnelor numite astfel, însă ele purtau în continuare aceste veșminte ca pe o emblemă.

Jane purta o rochie de lînă de un verde pal, „olive“ ar fi zis amanta lui, o culoare care nu prea îi plăcea, dar care se asorta cu părul ei blond, căruia soarele îi dădea o anumită strălucire. Rochia era frumos croită și-i punea în evidență talia zveltă și arcuirea grățioasă a gâtului.

Tuși, anunțîndu-și astfel prezența, după care privirea îi fu imediat atrasă de o creațură acoperită cu o blană maronie, care se ridică de pe podea și se opri în fața lui, arătîndu-și colții.

Cînd Jane se întoarse, Case îi spuse pe un ton calm:

– Liniștiți-vă cîinele, altfel mă voi vedea nevoie să-l împușc.

– Dacă veți îndrăzni, răspunse ea pe un ton glacial, va fi ultimul lucru pe care-l veți mai face vreodată. Lance, jos, îi comandă ea.

Cîinele, de o rasă incertă, avînd caracteristici de lup – lucru care-l surprinse pe Caspar, pentru că de trei sute de ani nu mai existau lupi în Anglia –, se întinse pe podea, cu capul pe labele lui mari, fără a-l slăbi deloc din priviri pe Caspar.

– Nu-i plac bărbații, îl lămuri domnișoara Mayberry, coborînd de pe scaun. Lady Octavia ar fi trebuit să vă prevină. Apropo, eu sunt Jane Mayberry.

Nici Jane Mayberry nu părea o admiratoare a bărbaților – păcat, căci lui i se păruse foarte atrăgătoare atitudinea ei hotărîță și privirea fermă. Nu era o frumusețe, dar nici nu avea o însățire ștearsă. Avea trăsături bine definite și atrăgea mai ales prin sprîncenele ei drepte, negre și prin ochii mari, căprui, care exprimau inteligență.

– Eu sunt Castleton, îi spuse el. Ar fi făcut o plecăciune, numai că domnișoara Mayberry se întoarse fără să schițeze măcar o reverență.

– Da, v-am recunoscut. Sînteți înalt și asta e tot ce contează, zise ea. Nu va trebui să vă urcați pe scaun.

Avea o voce pe care un bărbat ar fi putut-o asculta zi și noapte. Își dădea seama că o cam înfuriase amenințîndu-i cîinele așa că, dacă voia să obțină informația de care avea nevoie, trebuia să se poarte cu multă atenție.

– Spuneți că m-ați recunoscut? Adică ne cunoaștem?

– Nu. Însă Viscontele Latham a încercat să facă prezentările odată, la operă. Aveați însă o întîlnire, așa că ați plecat imediat după spectacol.

Încă o bilă neagră pentru el. Nu-și amintea de ea, iar dacă fusese îmbrăcată în stilul acesta, nici nu avea cum să o fi reținut. Podoabele, culorile vii erau mai degrabă pe gustul lui.

Luă teancul de farfurii pe care i le întinse Jane și le așeză sus pe raft. Cînd se întoarse, ea aștepta în spatele lui cu un alt teanc de farfurii în brațe. Arboră zîmbetul lui irezistibil, care făcea să tresalte inima oricărei femei. Îi vorbi calm, pentru a o face să se liniștească, deoarece era foarte interesat de răspunsurile pe care urma să le primească.

– Cum de v-ați asociat cu Lady Octavia în afacerea asta cu biblioteca? Adică, dumneavoastră nu sînteți căsătorită. Prin urmare nu cred că ați fi interesată de schimbarea legilor căsătoriei și proprietății în Anglia.

– Nici mătușa dumneavoastră nu e căsătorită, spuse ea. De ce nu o întrebați pe ea?

– Așadar o cunoașteți pe mătușa mea?

– Toată lumea de la bibliotecă o cunoaște pe Lady Sophy. Este o doamnă nemaițomenită. Vă rog, zise ea și îi puse în brațe farfuriiile. Puteți vorbi și munci în același timp.

Case luă farfuriiile și se întoarse, ascunzîndu-și zîmbetul. Iată o experiență cu totul nouă pentru el – să primească ordine de la o femeie tîrnă, necăsătorită! Era conștient de faptul că femeile nemăritate îl considerau o partidă ideală. De obicei, tinerele încercau să flirteze cu el, ori îl agasau cu tot felul de lingușiri.

Putea fi și fermecător, dar și neîndurător, și asta o putea confirma orice tînără care nu se gîndeа decît la măritiș. În mod sigur, nu avea să se confrunte cu astfel de probleme în privința domnișoarei Mayberry.

– Lady Octavia este prietena cea mai apropiată a mătușii mele. În felul acesta a fost ea convertită. Dar dumneavaoastră?

Putea să evite și ea întrebările la fel de bine ca el.

– Ultimul teanc, și apoi putem începe să lustruim argintăria. Case rămase surprins.

– Nu-mi vine să cred că argintăria din casa lui Lady Mary poate fi nelustruită. Ea nu ar permite una ca asta.

– Atunci nu va dura mult, nu-i aşa?

Cînd Jane deschise un sertar și începu să-și pregătească materialele, Case hotărî că sosise timpul să treacă la obiect.

– Domnișoară Mayberry, începu el, eu n-am venit aici să vă ajut să vă mutați în nouл sediu. Vreau doar să vă întreb ceva.

Schimbarea expresiei lui Jane aproape că nu se observă. Case ar fi putut-o pune pe seama imaginăției lui, dacă n-ar fi văzut cîinele care își înălțase capul și începuse să mîrîie, de parcă simtise că ceva îi amenință stăpîna.

– Lady Octavia nu v-a trimis să mă ajutați? îl întrebă ea. Lordul zîmbi.

– A fost o neînțelegere. Nu mă deranjează să aranjez farfurii, dar la argintărie nu mă pricep chiar deloc.

Cîinele dădu să se ridice, dar Jane făcu un semn către podea și acesta se așeză din nou. *Se teme*, își zise Caspar uimit. *Dar ce-am zis de s-a speriat aşa?* Nimic din înfățișarea ei nu îăda vreun semn de neliniște. Cîinele însă o simtise.

Jane își dădu pe spate o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte.

– Lord Castleton, nu e momentul cel mai potrivit să-mi puneti întrebări. După cum vedeți, avem mult de lucru aici. Nu vreți să reveniți mai tîrziu? Mulțumesc că mi-ați dat o mînă de ajutor cu farfuriiile. Acum, însă, dacă îmi dați voie, aş vrea să prepar o soluție pentru argintărie.

Nu știa dacă să se amuze sau să se înfurie. În viață lui nu mai fusese tratat astfel.

– O singură întrebare, domnișoară Mayberry, și apoi vă las să vă continuați ... ăă... treaba. Unde o pot găsi pe Letiția Gray?

Era cu spatele întors spre el și Case văzu limpede cum umerii ei încordați se relaxară ușor.

– Letty? întrebă ea întorcîndu-se către el. Ați venit să mă întrebați despre Letty?

Lordul încuviauă dînd din cap.

– Mi s-a spus că ati fost prietene.

– Cine v-a spus?

– Contează? Nu vreau decît să-mi spuneți unde locuiește. Ea îl privi gînditoare și, o vreme, tăcu.

– Ce treabă aveți cu doamna Gray? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Astă mă privește pe mine și pe doamna Gray.

Își dădu imediat seama de imprudența pe care o comisese. Înainte să apuce să-și repare greșeala, domnișoara Mayberry îi răspunse la fel de tăios:

– Iertați-mă. Nu vă pot ajuta.

– Nu puteți, sau nu vreți?

– Nu vreau.

Case începea să-și piardă răbdarea.

– Nu vreți să-mi spuneți de ce?

– Pentru că ar fi contrar regulilor bibliotecii. Pot, însă, să o întreb pe doamna Gray dacă dorește să vă întîlnească, sau îi puteți scrie o scrisoare. Voi avea grija să o primească.

– Astă ar putea dura zile în sir! Dacă aveți nevoie de referințe în privința mea, le puteți cere lui Lady Octavia sau mătușii mele. Vor garanta dumnealor pentru mine.

– și dumnealor v-ar da exact același răspuns. Este împotriva politicii bibliotecii să dezvăluim străinilor adresele membrilor ei.

– Dar eu nu sănt un străin.

– Pentru prietena mea sănătăți.

– De unde sănătăți?

Pentru o clipă doar, Jane ridică din sprîncene.

– Cu siguranță mi-ar fi spus dacă v-ar fi cunoscut. Numele dumneavoastră a apărut în toate ziarele. Cumnatul dumneavoastră este colonelul Richard Maitland, comandant la Special Branch, nu-i aşa? Împreună ați adus un criminal în fața Justiției. Ziarele v-au prezentat ca pe un erou.

– Au exagerat! mărturisi el.

Sprîncenele ei reveniră la poziția obișnuită.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar prietena mea mi-ar fi spus dacă l-ar fi cunoscut pe eroul afacerii Maitland.

Nu știa ce să credă despre ea. Rîdea de el sau vorbea serios? Cîte puțin din amîndouă, hotărî el și zîmbi.

– Aveți dreptate, nu o cunosc pe domnișoara Gray, dar îl știu pe fratele dumneaei, pe Gideon Piers.

– Îl știți? Ce ciudat. Gideon e mort de trei ani.

– Am vrut să spun că *l-am cunoscut*. Am luptat împreună în Spania. Își dădu seama că vocea i se cam înăsprișe și se strădui să și-o îndulcească. Domnișoară Mayberry, chiar e ceva urgent, altfel nu aş insista atât.

Jane păru că se relaxează. În orice caz, în ciuda tensiunii conversației lor, cîinele nu mai dădea semne că l-ar neliniști ceva. Stătea cu capul pe labă, iar ochii – mereu la pîndă – treceau de la domnișoara Mayberry la Case.

– Nu intenționez să vă fac greutăți, zise ea. Vă propun să scrieți chiar acum o scrisoare. O să am grija să-i fie înmînată personal și să primiți și un răspuns, să zicem, pînă la ora patru. E bine? Mai sănt doar cîteva ore. Puteți avea răbdare pînă atunci?

„Încăpăținată” era un termen prea blind pentru a o descrie pe domnișoara Mayberry, dar cel puțin dovedea delicatețe în acest refuz. Ei bine, avea să afle că și el putea fi la fel de încăpăținat.

– Vă mulțumesc, zise el. Spuneți-mi de unde pot lua un toc și hîrtie de scris?

– Întrebăți-o pe Lady Octavia. Ea știe pe unde se află toate lucrurile.

Era gata să iasă pe ușă cînd o auzi strigîndu-l pe nume.

– Încă nu mi-ati răspuns la întrebare, spuse ea. Cine v-a spus că eu sănt prietena doamnei Gray?

– Mi-am amintit că Piers avea o soră care preda la Școala de Caritate „Sf. Bede“. Am fost ieri acolo și am stat de vorbă cu directoarea.

Aceasta era versiunea prescurtată a evenimentelor și nu vedea nici un motiv pentru a da și amănunte.

– Domnișoara Hepburn – aşa se numea. Mi-a spus că ultima dată a văzut-o pe domnișoara Piers cînd s-a căsătorit; după aceea s-a mutat de acolo. În schimb, dumneavoastră ați continuat să vizitați școala din cînd în cînd. Zîmbi. Mi se pare că ați fost preferata domnișoarei Hepburn. Dumneaci mi-a spus că toate scrisorile trimise pe adresa bibliotecii din Soho Square ajung la dumneavoastră.

– Însă dumneavoastră v-ați hotărît să veniți personal.

– După cum v-am spus, e o chestiune urgentă, zise el schițînd o plecăciune și ieșind din încăpere.

Jane aștepta pînă ce se închise ușa în urma lui, după care răsuflă ușurată. Apoi strînse pumnii. Era ceva care o întriga în legătură cu Lordul Castleton. Dacă omul nu ar fi fost atât de inconsistent, poate l-ar fi îndrumat către Letty. Sau poate că tot nu ar fi făcut-o. Insistase prea mult ca să dea de urma ei și asta o neliniștea.

Castleton fusese la „Sf. Bede“. Se întreba cît de multe i-o fi spus domnișoara Hepburn. Nu se temea că directoarea a dezvăluit chestiuni personale, însă era posibil să fi scăpat ceva fără să vrea.

Îi spusese, de pildă, unde o poate găsi pe ea.